
Číslo policajného spisu 1/2019

Peter
Šloser

Mafiánska poprava?

Páchateľ: neznámy

iKAR

Peter
Šloser

Mafiánska poprava?

IKAR

Text © 2019 by Peter Šloser
Jacket design © 2019 by Diana Delevová
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

Tak ako v každej rozprávke dobro víťazí nad zlom,
postavy, udalosti a miesta deja sú vymyslené,
tak aj v tejto knihe dobro víťazí nad zlom,
postavy, udalosti a miesta deja sú vymyslené. Alebo?

ISBN 978-80-551-7057-2

KAPITOLA PRVÁ

Na úzkej ulici pred jedným z rodinných domov v obci Híd na južnom Slovensku zaflekovalo čierne béemvéčko.

„Čau, otec, čo sa pripravuješ na preteky?“ prihovoral sa vodičovi mladý chalan v mikine s kapucňou na hlave, keď si sadol na miesto spolujazdca.

„Erik, si myslíš, že by som ťa budil ráno o piatej, aby si mi išiel robiť navigátora?“ odpovedal vodič, pričom auto prudko akcelerovalo a letelo úzkymi uličkami. Svetlomety rozrážali tmu a auto o necelú minútu vyletelo na hlavnú cestu vedúcu do okresného mesta.

„Tak povedz konečne, čo sa stalo,“ dobiedzal syn. Aj v matnom svetle šíriacom sa z prístrojovej dosky auta si Erik všimol na otcovej tvári zachmúrený výraz.

„Nejaká sviňa nám podpálila kamióny,“ povedal bez toho, aby pozrel na syna. „Pred chvíľou mi volali policajti.“

Erik vedel, čo to znamená, ale aj tak sa spýtal: „Čo chceš teraz robiť?“

„Teraz? Ideme do firmy a pozriem sa, ako to vlastne vyzerá.“

„Koľko kamiónov zhorelo? Všetky?“

„To ešte neviem.“

„Ale veď ti volali policajti. Ti nepovedali?“

„To mi volal policajt zo stopäťdesiatosmičky. A ten to nevedel. Hneď som na seba hodil šaty a volal som ti.“

„Hm. Podozrievaš niekoho?“ spýtal sa syn, aj keď poznal otcovu odpoveď.

„Erik, to je zbytočná otázka. Bratia Diňovci týmto vykopali vojnovú sekeru. A za to mi zaplatia. Kruto zaplatia.“

Erik vedel, čo má otec na mysli. Často to doma opakoval. A vedel, že je toho schopný.

Firma Imricha Takácsa bola na kraji mesta. Už zďaleka bolo vidieť blikanie červených a modrých majákov z policajných a hasičských áut. Béemvéčko odparkovalo v objekte hneď za bránou a otec so synom sa vybrali smerom k dohárajúcim zvyškom kamiónov. Hneď k nim pristúpil mladý nadstrážmajster v uniforme.

„Čo chcete? Tu nie je čo obzerať. Sadnite do auta a hneď odíďte.“

„Ja som Imrich Takács, som majiteľ...“ snažil sa predstaviť.

„To ma nezaujíma, kto ste, povedal som...“ nestihol dokončiť mladý policajt, keď k nemu pristúpil kolega v civile.

„Dobré ráno, pán Takács, ospravedlňte kolegu. Nevedel, že ste majiteľom tohto objektu,“ ospravedlňoval starší policajt mladšieho v uniforme.

„Zdravím vás, Lajko,“ oslovil Takács policajta z kriminálky v civile. „To je v poriadku, nemusí ma poznať každý policajt. Aj keď dobré ráno práve nemám. Čo sa vlastne stalo? Viete už niečo?“

„Zhoreli vám tri kamióny. Našťastie, hasiči prišli včas a požiar sa nerozšíril na ďalšie. Veď poďte sa pozrieť bližšie.“

„Netreba. Vidím tú skazu aj odtiaľto. Čo tam už napozieram. A neznášam smrad zhorenej gumy.“

Policajt z kriminálky Lajko Antaloš pozeral na skormúteného Imricha Takácsa. „Nasadili sme aj psa na pachovú stopu,“ povedal, aby ho aspoň trochu potešil.

„A čo?“ spýtal sa s nádejou v hlase Imrich Takács.

„Pes sledoval stopu od plota tam na cestu, ako je most nad riekou,“ ukazoval policajt rukou do polotmy. „Tam stopu stratil. Predpokladáme, že tam páchatelia mali odparkované auto. Máte tu v objekte nejakú kameru?“

„Mám. Je to ale len maketa na odplašenie blbečkov. S tým som nepočítal ani vo sne. To si tí zmrdi dovolili veľa.“

„Myslíte...“ Lajo Antaloš nestihol dokončiť otázku.

„Áno, myslím. Myslím na bratov Diňovcov. Sám viete, že nikto iný to nemohol byť.“

„No tí, čo to spravili, si fakt dali záležať. Podľa hasičov zapálili všetky tri kamióny naraz. Ešte to nie je isté, ale javí sa to tak, že poliali nejakou horľavinou kolesá. Niečo šupli aj na motorovú časť.“

„Podľa čoho tak usudzujete?“

„Niekoľko ľudí volalo na stopäťdesiatosmičku, že vybuchujú nejaké autá. To však strieľali pneumatiky na kamiónoch. Aj keď hasiči tu boli pomerne rýchlo, pneumatiky zhoreli všetky.“

„Veď mne je to jedno, akým spôsobom kamióny zapálili. Sú nepoužiteľné. Teraz som tu asi zbytočný,“ zlostne sa pozeral na celú skazu.

„Nikto vás nevyháňa. Môžete tu počkať na vyšetrovateľa. Alebo si choďte zobrať domov doklady od kamiónov, skúste odhadnúť spôsobenú škodu a o nejaké dve hodiny môžete prísť k nám na okresné policajné riaditeľstvo na výsluch.“

„Dobre, prídem. Poď, Erik, ideme sa pripraviť na vojnu.“

„Pán Takács,“ zastavil ho Lajo Antaloš. „Nehrajte sa na Zorra pomstiteľa. Môžete bojovať len právnymi krokmi.“

„To nemyslíte vážne! Právnymi krokmi? V tomto štáte, kde si právom každý vytiera prdel?“

„Chápem vás, ale...“

„Prepáčte, Lajko, ale nechápete. Toto je útok na môj majetok. Po ňom príde útok na moju rodinu. Musím to zastaviť.“

„Nespravte chybu, pán Takács. Nechajte to na políciu. Vy môžete maximálne podať trestné oznámenie. A v rámci neho uviesť, že máte podozrenie na konkrétnu osobu.“

Imrich Takács sa doňho zabodol pohľadom. „Veď presne tak som to myslel, ako mi odporúčate. Podám oznámenie a spoľahnem sa na políciu. Dovidenia.“ Kývol rukou na syna, otočil sa a spoločne išli k autu.

Lajo Antaloš len nesúhlasne pokýval hlavou, lebo kto poznal Imricha Takácsa, vedel, že spraví po svojom.

Otec a syn Takácsovi sadli do auta. Na moste nad riekou auto zastalo. Takács otvoril dvere a venoval posledný pohľad torzám nedávnych obrov ciest na veľkých kolesách. Už chcel odísť, keď spozoroval cudziu ruku chytajúcu dvere. Zacítil nebezpečenstvo a uvedomil si, že nemá so sebou zbraň.

„Pán Takács,“ prekvapil ho hlas patriaci k ruke.

Otočil hlavu smerom k hlasu a zbadal muža odevom pripomínajúceho vodníka. „To si ty, Otrava?“ povedal s úľavou.

„Ja, pán Takács, kto by tu v túto rannú hodinu strašil? Videl som, ako ste prišli na aute. Tak som opustil moju luxusnú spálňu, obývačku a kuchyňu v jednom a prišiel vás pozdraviť,“ hovoril chlap, ukazujúc pod most, kde bol jeho bezdomovecký príbytok.

„Dnes nemám čas na debaty, Otrava. Vidíš,“ kývol hlavou smerom k zhoreným kamiónom, z ktorých stále stúpali kúdoly dymu k oblohe. „Teraz mám iné problémy. Ale Erik ti donesie niečo pod zub.“ Nečakal na odpoveď a zabuchol dvere. Motor auta zareval a Otravu, ktorý naňho kričal niečo nezrozumiteľné, nechal stáť na ceste.

V aute bolo chvíľu ticho, ktoré prerušil Takácsov syn.

„Otec, to si myslel vážne?“

„Čo? S tým jedlom pre Otravu? Samozrejme. O chudákov sa treba postarať. Vybav to, ja nemám na to čas.“

„Dobre. Donesiem mu nejaké žrádlo. Ale myslel som na to, čo si hovoril tomu policajtovi. O tom zastavení útoku.“

„Erik. Aj keď som možno niekedy prísny, mám vás všetkých rád. Teda okrem Juditinho frajera. Zacítil prachy, tak sa jej nasáčkoval do postele. Je to vypočítavý chuj, ktorý si

nevie zarobiť ani na slanú vodu. Ale svoju rodinu dokážem ochrániť.“

„Čo chceš teda robiť? Ideš sa hrať na kovboja? Zoberieš pištoľ a vyzveš na súboj najskôr Kamila a potom Igora Diňu?“

„To nechaj na mňa. Ty sa do toho nestaraj. Teraz ideme domov. Dáme si raňajky. Ja vezmem doklady od kamiónov a idem k policajtom. Ty si zober druhé auto a zbehníš mi spraviť nejaký nákup. Kúpiš dvadsať litrov benzínu do kanistra a dve igelitové vrecia. Najväčšie, aké zoženieš. V obchode s horolezeckými potrebami také lano, asi centimeter hrubé,“ jeho hrúbku ukazoval synovi pomocou prstov. „Päť metrov kúpiš. Alebo radšej desať. Dohodnuté?“

„Otec, ale ten policajt povedal...“

„Erik!“ nenechal ho dopovedať. „Hovorím, čo mi kúpiš, a ser na to, čo povedal policajt. Rozumel si?“

„Rozumel som, otec. Vybavím to.“

„No vidíš. Na zajtra to potrebujem. Všetko bude v poriadku,“ Imrich Takács sa po prvýkrát od rána silene usmial.

Dorazili domov. Po raňajkách a tradičnej káve sa postavil od stola a šiel si na balkón zapáliť cigaretu. Balkón bol už obsadený a fajčila tam dcéra Judita so svojim priateľom Tomášom Vadkertom. Imrich Takács si zapálil a nenávistne pozeral na susedovho štekajúceho psa.

„Čo, ujo, vraj vám zhoreli kamióny?“ spýtal sa pehavý Tomáš.

„Prestaň! Bastard!“ vykrikol Takács, namosúrený od rána.

„Otec! Tomáš za to nemôže, čo mu nadávaš?“ karhala otca dcéra.

„Čo?“ prekvapene na ňu pozrel. Až vtedy si uvedomil, že sa ho Tomáš niečo pýtal.

„Juditka, veď to kričím na psa.“

„Aha. No vyznelo to inak, ale veď dobre.“

„A ty ma nevolaj ujo. Nájdi si nejakú normálnu robotu, lebo ťa tu nebudem chovať.“

Takács zadusil dohárajúcu cigaretu v popolníku. Zbehol dole pred dom, sadol do auta a zmizol na konci ulice. To už nevidel rukou mieriaceho Tomáša, ako keby strieľal s pištoľou na odchádzajúce auto a vydával tmené zvuky. „Prásk, prásk!“

„Tomáš, ti šibe? Keby ťa otec videl, tak ťa zabije.“

„Neboj sa, nezabije,“ usmial sa Tomáš a capol Juditu rukou po zadku.

KAPITOLA DRUHÁ

Ráno 16. marca 2005 vstával Imrich Takács ako každý deň pred šiestou hodinou. Pohľadom pohladil odkryté štíhle lýtko a časť panvy svojej manželky Renáty, ktorá ešte spokojne pochrapkávala. V spomienkach sa vrátil k časom, keď sa nevedel nabažiť jej stále nádherného a pružného tela. Poznal v ňom všetky tajné zákutia, ktorých sa jemne a s láskou dotýkal svojimi vypracovanými dlaňami. Aj keď sa stále delili o jednu manželskú posteľ, už viac ako päť mesiacov spolu nežili ako muž a žena. Vlastne si ani neuvedomoval, kto sa komu odcudzil ako prvý. V kruhu svojich najbližších priateľov to komentoval, že Vianoce sú častejšie ako manželský sex. No nevadilo mu to. So svojimi peniazmi a postavením známeho podnikateľa nemal problém nájsť si mladšiu milenku ako náhradu. Našiel si atraktívnu čiernovlasú Moniku, ktorá pracovala vo firme jedného z jeho obchodných partnerov ako asistentka riaditeľa. Keď ho vzala v posteli do parády, len vďaka svojej kondičke dokázal udržať jej tempo.

Pomaly, aby nezobudil manželku, otvoril dvere na spálni. Prešiel do kuchyne, kde si zo stola vzal cigaretu. Z vešiakovej skrine v chodbe vybral semišovú bundu na domáce nosenie a cez obývačku vyšiel na balkón. Zhlboka sa nadýchol a vo vzduchu zacítil príjemný závan blížiacej sa jari. Spokojne ako každé ráno si zapálil a pozeral na ešte spiacu dedinu. Vlastne dedina nespala, lebo len čo ho spozoroval susedov psisko, hneď sa zúrivo rozštekalo.

„Čuš, ty bastard,“ okríkol ho ako vždy. Pritom spokojne poľahoval z cigarety a labužnícky vyfukoval dym z úst. Pohľadom prešiel po svojom béemvéčku, ktoré bolo odparkované pred domom.

Už dávno uvažoval, že by mal parkovať vo dvore, pretože mal v minulosti kapotu obliatu nejakým sajrajtom a raz dokonca prepichneté všetky štyri pneumatiky. Bolo to už asi pred dvoma rokmi, keď ho navštívili miestni mafiánski bosovia, bratia Kamil a Igor Diňovci. Núkali mu svoju ochranu. Samozrejme, za finančnú protihodnotu. Teda klasické výpalníctvo. Poznal ich od malých chlapcov, keď ešte kradli autorádiá a bili sa na dedinských zábavách a diskotékach. Preto im povedal, aby išli tam, odkiaľ vyšli na svet. Pár dní nato si pravdepodobne objednali u nejakého miestneho feťáka poškodenie jeho auta a o týždeň znova. Už to bolo naňho priveľa, a tak pozval bratov Diňovcov k sebe do firmy. Imrich Takács si na to pamätal, akoby to bolo včera. Prikvitli v dobrej nálade a ešte k tomu blbo sa tváriac. Boli presní ako hodinky a do kancelárie vstúpili rovno s úvodnou znelkou televízneho Večerníčka a dedkom zažíajúcim hviezdičky.

Obaja s rukami vo vreckách rifľových nohavíc zatvorili za sebou dvere aj napriek tomu, že vo firme už nikto nebol.

„V meste už aj vrabce čvirikajú, že najväčšiemu podnikateľovi v našom okrese niekto spravil vetranie na gumách fára a na kapotu vygrcol nejakú gebuzinu. Zdá sa, že máš problémy, kámo. Chceš nás teda konečne poprosiť o ochranu? Myslíme to s tebou dobre,“ drzo mu hľadiac do očí a tykajúc prehovoril Kamil, starší z bratov. „Čo hovoríš, Imro?“

„Áno, rozmyslel som si to. Vidím, páni, že s vami sa neoplatí ľahať za prsty. A tých dvadsať tisícoviek slovenských korún mesačne ma, dúfam, nezabije,“ vyľahoval Imrich Takács peňaženku z náprsného vrecka saka.

„Ale, ale. Cítim tu nejaký smrad. Hádám sa nám len pán podnikateľ neposral,“ zabával sa Kamil Diňa. „Ak ma pa-

mäť neklame, o dvadsiatich litroch sme hovorili minule. Vieš, ceny stúpli, kámo.“

„Tak koľko, nech vás mám z krku,“ predstieral Takács strach v hlase.

„Pochop, Imro. Aj my potrebujeme zaplatiť svojich ľudí, čo ti budú ochraňovať auto, firmu aj teba samotného. Aby sa ti, nedajbože, nestalo nejaké nešťastie. Takže sme to s brácom prepočítali a spravili sme ti akciovú cenu, že si to ty. Dvadsaťpäť litrov mesačne. Okej?“

„Chalani, nebláznite. Dvadsaťpäť?“

„Čo, máš s tým problém? Môžeš sa popýtať aj ostatných tvojich obchodných partákov, koľko nám cáľujú. Je to fakt super ponuka,“ suverénne sa usmieval starší z bratov Diňovcov.

Imrich Takács pomalým pohybom položil peňaženku na stôl. „Čo už mám s vami robiť?“ povedal a znova siahol do náprsného vrečka. V ruke sa mu zaligotala čierna pištoľ s tmičom. Mal ju pre takéto prípady v ilegálnej držbe a nosil ju v podpažnom puzdre.

„To si posral, ty skur...“ nestihol dopovedať Igor, keď Takács na svoj vek svižne, akoby mal telo z gumy, odzadu priskočil k nemu. Prekvapeného ho oblapil rukou pod krk a napchal mu hlaveň pištole s tmičom do úst, až bolo počuť nepríjemné zapraskanie. Z kútika mu začal vytekať červený pramienok.

„Imro, pusti ho! Teraz si si vykopal hrob!“ panovačne reval Kamil.

Takács hovoril pokojne, ako keby to bola len detská hra.

„No, fešáci, teraz si vezmem slovo ja. Prezradím vám niečo, čo pre vás nie je tajomstvo.“ Pohľad sa mu stretol so zúrivým pohľadom Kamila, ktorý odhadoval situáciu. Takács vedel, že vzadu za chrbtom má Kamil určite ukrytú zbraň, preto pokračoval varovným, až učiteľským hlasom.

„Kamilko, Kamilko. Nesprav chybu. V celej firme sme len my traja. Dvakrát táto hračička zakašle v mojej ruke a z vás vytečie pár litrov červenej.“

Aby dodal svojim slovám váhu, na chvíľu sa odmlčal. Keď videl, že jeho slová ešte nemajú požadovaný účinok, kládol dôraz na každé ďalšie slovo.

„Potom si vás zabalím do tých fajnových koberčekov, čo ste videli hodené hentam v chodbe pod oknom.“

Kamil videl, že s Takácsom sa skončili všetky srandy, a snažil sa vyjednávať.

„Dobre, starec. Vyhral si. Pusti Igora a máš od nás pokoj.“

„Fakt si myslíš, Kamil, že som taký sprostý? Pustím ho a ty ma prešpikuješ olovenými cukríkmi.“

„Máš moje slovo. Odídeme a nikto ti neskriví ani vlas na hlave.“

„Tvoje slovo, Kamil, má pre mňa váhu stuchnutého hovna. Radšej vám dopoviem moju rozprávku do konca. Alebo ju nechcete počuť?“

Nastala chvíľa ťaživého ticha.

„Potom vás aj s koberčkami uloží do kufru vášho vyblýskaného fára. Odveziem do susedného okresu, polejem voňavým benzínčekom a fajront. Tak sa to predsa robí vo vašej brandži. Alebo sa mýlim?“

Tú otázku si položil skôr akoby sám pre seba a nechcel čakať na ich reakciu.

„Policajti nájdu len vaše zuhoľnatené smradľavé telá a všetci si budú myslieť, že ide o vybavovanie účtov medzi ostrými chlapcami v podsvetí. Teda klasická mafiánska práca. Páči sa vám to?“ Dôraznejšie zatlačil pištoľou na mladšieho Diňu, ktorý nevedel nič povedať, len vyplieštal oči a vydával akési kvílivé zvuky.

„Alebo teraz potichu odídete a nebudeme sa jeden o druhého zaujímať. Viete, že mám dobré kontakty aj s policajtmi, veď preto sponzorujem ich výlety. Vedel by som si nájsť kontakt aj v Bratislave u vašich šéfov.“ Videl, ako naňho Kamil po jeho slovách prekvapene pozerá, preto po krátkej odmlke pokračoval. „Dobre si počul, Kamilko. V Bratislave. Presne

tam, kde musíte odvádzať podiel z výpalného. Ale najradšej si riešim veci sám. Veď ma poznáte.“

Všetko prebehlo tak rýchlo, že starší z Diňovcov síce spravil nenápadný pohyb a chcel vytiahnuť svoju búchačku skrytú za chrbtom, ale včas si všimol ľadový pohľad Takácsa a prosebný výraz mladšieho brata.

„A tú bambitku, Kamilko, čo máš za chrbtom, teraz pekne pomaličky vytiahni dvoma prstami ľavej ruky a polož sem na môj stôl. Pritom sa nezabudni pozeráť presne do očí svojho brata. Lebo ak sa pomýliš, spravím mu vetrание do tej jeho debilnej lebene. Potom uvidíš, ako sa po miestnosti rozprskne jeho primitívny mozog. Ak teda vôbec nejaký má. A potom to našijem do teba. No a vo vašom prípade nebude platiť pravidlo, že hrdinovia zomierajú len vo filme.“

Bratia na seba pozreli v očakávaní, že ten druhý niečo vymyslí, ale stáli tam bezmocne ako postavičky z kreslenej rozprávky. Podľa tónu Takácsovho hlasu vedeli, že by bol schopný dvakrát stlačiť spúšť. Kamil bol natoľko skúsený výpalník, že si na Takácsovej tvári všimol takmer neviditeľný vražedný úsmev. Preto zvážil aktuálne postavenie a rozloženie síl na ihrisku. Obaja bratia poznali príbeh, keď Takácsa ešte ako kamionistu na parkovisku prepadli dvaja zakuklení odvážlivci. V sebaobrane im železným pajsrom dolámal ruky a rozmliaždil kolená.

Kamil poslúchol výzvu a pomaly položil pištoľ na stôl.

„Výborne, fešáci, mám z vás skutočnú radosť. Vedel som, že si budeme rozumieť. A na záver moja grátis rada pre vás oboch. Jediné, čo som dostal od života zadarmo, boli ovčie kiahne. Na všetko ostatné som si poctivo zarobil vlastnými rukami. Ešte raz siahnete na môj majetok alebo moju rodinu, nájdem si vás a zastrelím ako besných psov. A garantujem vám, že to nebude rýchla smrť, ale hovädsky si ju užijete. Vidíte, že aj večerníkový pes už zaliezol do budy, tak vypadnite aj vy!“

Po Takácsových slovách v bratoch zhynuli všetky snahy o odpor. Takács vedel, že si dovoľil veľa, ale s Diňovcami mohol hrať iba hop alebo trop, presne ako v kartách. A v jeho prípade to vyšlo.

Odvtedy mal od nich pokoj. Možno aj preto, že skutočne oprášil kontakt na jedného z bratislavských bossov, ktorému bezplatne požičal na nejaký kšeft zopár svojich kamiónov. Nedávno ho však zakuklení samopalníci rozstrieľali na rešeto a Takácsov pokoj sa tým skončil. Trval do včerajšieho dňa, keď mu niekto v jeho firme zapálil tri kamióny. Našťastie neboli naložené tovarom. Už včera si zistil, že po meste sledili nejakí dvaja rusky hovoriaci chlapi na čiernej ofóliovanej audine patriacej Diňovcom. Pár nocí mali prespať v ich erotickom salóne. Kde sú Diňovci, netušil, ale poznal spôsob, ako ich nájsť. Z ďalších myšlienok, ako pôjde hľadať rusákov, ho vyrušila manželka Renáta.

„Čo ti spravím na raňajky, drahý? Uvarím ti párky alebo chceš tvoj obľúbený hemendex?“

Pozrel na ňu s myšlienkou, že sa asi veľmi dobre vyspala, keď ju nebolí hlava ako zvyčajne ráno, keď je taká milá, a odvrkol s plnou hlavou starostí.

„Mne je to jedno, dám si to, čo vy. Ved' o kolkejš odchádzate s Juditkou do mesta?“

„Juditku bolí hlava, pôjdeme asi až poobede. A raňajkovať budeme až neskôr.“

O chvíľu prišla do kuchyne v nočnom úbore zamračená dcéra Judita s čiernymi kruhmi pod očami ako po nočnom žúre. Bolo vidieť, že nie je vo svojej koži, ako každý mesiac, keď ženy majú tie svoje problémy. Tak sa Takács radšej ani nevypytoval. Oholil sa, osprchoval, s chuťou zjedol hemendex z troch vajíčok a šťavnatej šunky. Na balkóne si vychutnal kávu a k nej vyfajčil tradičnú cigaretu. Pri jeho odchode z domu už v kuchyni nebol nikto, tak zakričal len do prázdna: „Prídem až niekedy večer.“

Posledný pohľad venoval starožitným hodinám s medeným kyvadlom, ktoré neúprosne odmeriavali minútu po minúte.

Vyšiel z domu a zatvárajúc dvere svojho béemvéčka ešte nenávisťne zazrel na štekajúceho susedovho psa. Potom otočil kľúčikom v spínacej skrinke.

KAPITOLA TRETIA

O pol ôsmej ráno 16. marca 2005 si operační dôstojníci na okresnom policajnom riaditeľstve v kúpeľnom meste na južnom Slovensku odovzdávali službu a najmä relevantné informácie o spáchaných trestných činoch, priestupkoch, dopravných nehodách a iných udalostiach, ku ktorým došlo za posledných dvadsaťštyri hodín v teritóriu ich mesta.

„Bola to taká celkom pohodová služba,“ hovoril končiaci operačný. „Z majetkovej trestnej činnosti pribudli ďalšie dve vlámačky do novinových stánkov. Už neviem, či je vôbec nejaký stánok v meste, ktorý by nebol vykradnutý.“

„Chalani z kriminálky mi minule hovorili,“ reagoval začínajúci operačný Arpád Horváth, „že sú to nejakí domáci debilkovia. Šlohnú len to, čo dočiahnu rukou po rozbití skla na okne. Zopár škatuliek cigariet, zapalovače a bezvýznamné nepredajné blbosti.“

„Veď v poriadku, škoda je malá, ale všetko sú to zatiaľ neobjasnené prípady, čo nám kazia štatistiku. A keď bude zlá štatistika, nebudú odmeny,“ konštatoval končiaci operačný.

„Máš pravdu, ale keď ich chytiť a zlomia, vypadne pekná sériovka. Chalani z kriminálky dostanú možno aj odmeny. Za našich starých čias sa takéto vlámačky robili všetko na priestupky. A to elpaso, čo ste mali okolo polnoci, bolo čo zač?“

„No vieš si predstaviť. Obyčajná pouličná lúpež. Opitého chlapa prepadli nejaké dve kreatúry, ktoré nevedel ani opísať.“

„Jaj, svačinová lúpež? A čo mu zobrali? Mal aj nejaké prachy?“

„Árpi, ty humorista. Chlap pod parou vracajúci sa z krčmy domov nemôže mať žiadne prachy. Lebo ak by ich mal, nešiel by domov,“ rehotal sa na životnej pravde končiaci operačný. „Zobrali mu buksu, kde mal doklady a fotku svojej manželky. Reval pred vyšetrovateľom, že žena ho zabije, keď príšiel o jej fotku.“

„Služobný pes na pachovky už niečo konečne vyčuchal?“

„Bola to klasika. S tradičným výsledkom. Trocha sa vyprdel, očúral pár stromov a skočil späť do kufra služobného auta. Ani jemu sa nechcelo o polnoci zbytočne behať po ulici.“

Kým operační dôstojníci ďalej hodnotili nočný nápad trestnej činnosti, ich pomocníkov v službe, oboch operátorov, robota nezaujímala. Práve rozoberali, ako dopadnú blížiac sa republikové parlamentné voľby, a vymieňali si zaručené tipy, kto bude nový predseda vlády, minister vnútra, policajný prezident, krajský a okresný riaditeľ.

Nezaujímala ich nielen robota, ale ani to, že tiesňová linka vyzváňa ako bláznivá. Ani napriek relatívne dlhému zvoneniu si jej zvuk nikto nevšimol. Keď nepríjemné drnčanie telefónu neprestávalo, nastupujúci operačný dôstojník Arpád Horváth to už nevydržal. Razantne okríkol svojho mladšieho kolegu, ktorý mohol byť jeho synom:

„Mladý, dokecaj a migaj zdvihnúť telefón. Dokedy budeš skúšať moju trpezlivosť?“

„Ale, šéfe, veď...“

„Ja ti dám také veď! Nesor ma, lebo ťa chytím, pokrčím ako papier a hodím do koša!“ a svoje slová zdupľoval pohľadom, ktorý nepozná odpor.

„Šéfe, to určite zase len nejaký bezdomovec hneď zrána čorkol v potravinách fľašu čuča. Predavačky už nevydržia ďalej fetovať homlesákovu prenikavú vôňu, tak nás hneď

zrána otravujú.“ A sám pre seba dodal: „To sa nám dvadsaťštvorka pekne začína.“

V tej chvíli ešte vôbec netušil, aký pravdivý výrok vyslovil. Mladý operátor s urazeným výrazom na tvári nevydržal otcovský pohľad staršieho kolegu. Neochotne a pomalým pohybom sa pobral k telefónu. Keď prechádzal poza chrbát operačného dôstojníka, frajersky mu tak, aby ho nevidel, otrčil prostredný prst.

„Jasné, šéfko, veď už letím,“ čo sa nezaobišlo bez pochvalného smiechu druhého, končiaceho operátora. A už zdvíhal telefón s ležérne vyslovovanými slovami.

„Tessék, prosím, tu je operačné...“

Nestihol dopovedať vetu, keď ho z druhého konca linky prerušil srdcervúco kričiaci prenikavý ženský hlas.

„Sanitku, rýchlo pošlite sanitku, vybuchlo nám auto! Sedel...“

Mladý operátor jej skočil do reči.

„Paninka zlatá, ale voláte na políciu. Načo vám je sanitka, zavolajte v prvom rade hasičov.“

„... tam manžel!“

„Váš manžel? Práve sedel na vybuchnutom aute?“ v šoku skomolil vetu. Zároveň nechápavo pozeral na služobnú linku, z ktorej sa ďalej rinula záplava slov nešťastnej ženy ako horúca láva z práve vybuchnutej sopky. Pohľad obrátil na svojho staršieho kolegu Arpáda Horvátha. Tomu stačilo počuť, že vybuchlo auto s manželom oznamovateľky. V tom momente mladému operátorovi s vražedným výrazom na tvári vytrhol telefónne slúchadlo z ruky a už doň kričal rozhodným hlasom.

„Nadiktujte mi adresu, kde došlo k výbuchu, povedzte mi vaše meno a telefonický kontakt na vás.“

Pani v telefóne stále kričala. „Rýchlo, rýchlo pošlite sanitku, bývame v dedine Híd, ulica Šándorova stopäťdesiatosem. Vpravo za kostolom, rýchlo pošlite sanitku, pomôžte, pomôžte, prosím, manželovi.“

A ukončila hovor bez toho, aby uviedla telefonický kontakt. Odrazu sa ako šibnutím čarovného prútika v rukách rozprávkového čarodejníka pokojná atmosféra na operačnom stredisku zmenila na rutinnú prácu policajných profesionálov. Každý z nich vedel, čo má robiť. Bol to ich boj o záchranu zdravia a ľudského života, všetci štyria tvorili jeden zohraný tím.

Nikto z nich v tej chvíli netušil, že pred necelými dvoma minútami chcel Imrich Takács naštartovať svoje auto a vybrať sa na cestu pomsty. V tom okamihu však namiesto zvuku spokojne klepkajúceho motora zaznel ušné bubienky trhajúci výbuch. Takácsovo telo nadletelo ako handrová bárika. Po chvíli zostalo mŕtvoločné ticho.

Skúsenejší operačný dôstojník Árpád Horváth okamžite vytáča linku rýchlej lekárskej pomoci. Jeho rovnako skúsenejší kolega končiaci službu napriek nočnej únave automaticky uchopil do ruky, za ktorú by sa nemusel hanbiť ani medveď grizly, slúchadlo služobnej vysielajúcej. Hneď začal do nej burácajúcim hlasom vydávať pokyny.

„Gama 105, Gama 105, tu je Gama 100, potvrd' príjem.“

Vo vysielajúcej zaškvrcalo ako lačnému v žalúdku a ako z druhého konca sveta sa ozvalo: „Gama 105 počuje Gamu 100. Nevie, prečo sa ma pýtaš na príjem, keď som ti v poslednej službe povedal, že mám desaťtisíc hrubého.“ Vo vysielajúcej sa ozval hurónsky smiech.

Operačný nemal čas ani chuť komentovať vtipy kolegu z motohliadky, a preto pokračoval: „Gama 105, Gama 105, okamžite sa presuň do obce Híd na Šándorovu ulicu k domu číslo stopäťdesiatosem. Malo tam dôjsť k výbuchu motorového vozidla, v ktorom má byť manžel oznamovateľky. Gama 105, rozumel si?“

Po malej odmlke sa motohliadka ozvala.

„Gama 105 rozumela, presúvam sa na uvedenú adresu. Žiadam o povolenie použiť výstražné zvukové zariadenie.“